

Medlem i, at Staten og Samfundet ikke skulde kunne opfylde de Fordringer, som fra den ubemidlede Befolkning Side ere stillede til Staten og Samfundet i den senere Tid. Det er min Overbevisning, at der er Samfundsrigdom nok til Stede til, at vi alle kunne leve under saadanne Forhold som dem, man hidtil har krævet, og navnlig er det da min Mening, at paa de beskedne Fordringer, der her stilles til Staten, vil man uden Risiko for Statens Fremtid kunne gaa ind, det skulde der vel ikke være noget i Vejen for. Noget forunderligt maatte det jo stille sig for os, der ikke høre til det ærede Medlems Meningsfæller, at høre ham tale om, at det er at lægge en for stor Myndighed i Finansministerens Haand, at han skal være den, der ene skønner over, hvorledes disse Penge skulle anvendes, og om de overhovedet skulle tages af Statskassen til det Formaal, som Loven angiver. Jeg vil erindre det ærede Medlem om, at dette Krav ikke er kommet fra dem, om hvilke det ærede Medlem siger, at de stille Fordringer her. Nej, det er noget, som er kommet fra det ærede Medlems Meningsfæller her ovenpaa, thi det er dem, der i sin Tid have sat dette Skøn ind i Loven, det er dem, der have krævet, at Finansministeren alene skulde være den, der træffer Bestemmelse, og som saa en Fare i, at det blev andre, der kom til at træffe Bestemmelse. Det er dem, der satte denne Skønspassus ind i Loven; den fandtes der oprindeligt ikke, den Gang Lovforslaget blev indbragt her i Tinget af de private Forslagsstillere, og den fandtes da heller ikke i den første Vedtagelse, som fandt Sted her i Folketinget. Landstinget krævede, at den skulde være der, Landstinget ønskede, at Finansministeren skulde have denne Myndighed, dette Skøn, og saa deri en Betyggelse for Statskassen og for Samfundet i det hele taget . . . (Afbrydelse af *J. Hage*) . . . Ja, det vil det ærede Medlem jo kunne se af Lovforslaget, man vilde ikke have den af os valgte Form, og saa indsatte man blandt andet den Regel, at det er Finansministeren, der skal bestemme det. Men nu kommer det ærede Medlem og siger, at det er farligt at lægge denne Myndighed i Finansministerens Haand. Jeg forstaaer ikke rigtigt, hvorfor han begynder at blive saa forsigtig, men det kan jo være, at det er, fordi det ærede Medlem og mange andre se Spøgelser ved højlys Dag, se Fordringerne stige og stige. Han ser, at andre ere i Færd med at komme frem og komme op i Samfundet end de,

der hidtil have været de styrende og ledende, og det ærede Medlem ser maaske Syner, ser andre Folk paa Ministerbænken og øjner deri en Fare for, at Statens Penge ville blive strøede ud efter en større Maalestok til dem, som hidtil ikke have faaet godt af dem. Det ærede Medlem kom ogsaa med en Udtalelse om, at der virkelig kunde være Grund til Angst hos dem, som vare paa det rene med, at Samfundet ikke kunde tilfredsstille alle de Krav, som rejstes. Jeg vil sige til det ærede Medlem: bare ikke bange! Der sker saamænd ingen Ting! Det ærede Medlem og de, der staa sammen med ham, skulle ikke være angst i den Retning. Naar vi se den Stilling, som det ærede Mindretal her i Salen har indtaget over for Spørgsmaal paa Finansloven, som angaa den store, ubemidlede Del af Befolkningen, har det ærede Medlem virkelig ikke nogen berettiget Grund til at nære Frygt for, at dette Flertals Repræsentanter, selv om det i den nærmeste Fremtid skulde komme til Magten og sætte en af sine Meningsfæller paa Finansministerens Plads, skulde ville rutte med Statens Penge til Fordel for dem, det ærede Medlem mener, stille saa store Krav. Det ærede Medlem kan næppe henvis til noget Tilfælde af Betydning, hvor noget saadant har fundet Sted. Tværtimod! Der er en Varsomhed og Forsigtighed i højere Grad, end jeg kunde ønske for mit Vedkommende. Nej, der er saamænd ingen Fare, saa jeg kan ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem er saa bange for denne Bemyndigelse til Finansministeren, saa bange for dette Skøn. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til Frygt. Jeg tror, at det hele nok vil gaa sin Gang, og disse Millioner Kroner til Støtte for den ubemidlede Befolkning, som ville søge sig bedre Boliger, og til Kommunerne for at faa Lys og Luft i gamle Bydele kan Staten ganske rolig give; der sker sandelig ingen Revolution i den Anledning. Jeg anbefaler derfor Ændringsforslagene.

Ordføreren (Alberti): Jeg kan naturligvis give den højtærede Minister Ret i, at ikke enhver samfundsnyttig Opgave er en Statsopgave, og jeg kan som Følge deraf ogsaa give den højtærede Minister Ret i, at de Opgaver, der stilles gennem det foreliggende Lovforslag, ikke ere Statsopgaver, thi var det Statsopgaver, da maatte Fordringen jo ikke blive den, som den er i det foreliggende Lovforslag, nemlig en ringe Hjælp fra Staten, men saa maatte Fordringen blive,